

Anhang A. Sv. 1441—42), der vedtoges eenstemmig med 39 Stemmer.

Formanden: Jeg skal nu give den 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Wessely) Ordet med Hensyn til hvad han har at ytre angaaende det 3die Affnit af Sagen, som ikke findes berørt i Beslutningerne.

Wessely: Der fandtes under det tredje Affnit, som angaaer Renter af og Afdrag paa Statsactiverne, en Indstilling fra Statsrevisionens Majoritet, hvor det hed: „Den brugte Fremgangsmaade kan ikke billiges“. Denne Indstilling er efter Forslag af Udvalget gaaet ud, idet man ikke fandt, at der var Anledning til at udtale sig paa denne Maade om den Fremgangsmaade, der var brugt. Spørgsmaalet dreier sig egentlig om, hvilken Myndighed Finansministeren har over Reservefonden. Der var nemlig brugt 6,100 Rskl. af 3 pCts Obligationer af Reservefonden til at gjøre contractmæssige Afdrag paa den 3 pCts. Gjæld. Statsrevisionen var imidlertid af den Mening, at Reservefonden kun kunde anvendes til Betalinger under extraordinære Omstændigheder, hvorimod det synes — da jeg ikke har seet nogen nærmere Begrundelse deraf — at Udvalget i Folkethinget er af den Mening, at Finansministeren har den samme Myndighed til at sælge Reservefondens Obligationer, som han har over andre Statspapirer. Det er efter mine Tanker en urigtig Opfattelse af Begrebet om Reservefonden. Jeg har blot villet udtale dette, da jeg i det Hele taget er enig med det meget ærede Udvalg i Landsthinget om, at det er vigtigt, at denne Sag endes i denne Session, og da der, som det allerede er udtalt af den meget ærede Ordfører, er steet tilstrækkeligt Forbehold med Hensyn til, at der af Sagens Vedtagelse af Landsthinget ikke kan uddrages den Slutning, at Landsthinget er enig i de tre Sætninger, der ere opstillede, hvorpaa hovedsagelig Indstillingerne grunde sig. Jeg har blot villet gjøre opmærksom paa, at her er et Punkt, som under andre Omstændigheder vilde være kommet under Overveelse.

Ordføreren: Jeg skal, uden paa nogen Maade at gaae ind i selve Debatten, kun gjøre opmærksom paa, at den sidste ærede Taler efter min Mening væsentlig har støttet sig til Begrebet af en Reservefond. Jeg erkjender, at det er en Mangel ved vor Finantsforvaltning, at der ikke eksisterer afgjørende Lovbestemmelser i denne Henseende, og jeg troer, at Folkethinget ikke har havt Uret i at antage, at, hvad der er indkjøbt af Obligationer til Afbetalinger, maa kunne anvendes dertil, og at altsaa Reservefonden, om jeg saa tør sige, indeholder to Fonds, nemlig en Reservefond i Ordets egentlige Forstand, som skal være en Nødhjælp til de onde Tider, og en Opbevaring af hvad man til forskjellig Tid har til sin Raadighed, og det er jo let at indsee, at enten Courserne eller en stor Tilstedeværelse af contante Beholdninger kan gjøre, at man til en Tid kan opkjøbe Obligationer af visse Arter — og, hvis jeg ikke feiler, er her Tale om 3 pCt. dansk-engliske Obligationer — ikke for at de skulle henligge som en disponibel Capital til de onde Tider, men for dermed at kunne præstere de contractmæssige foreskrevne Afbetalinger uden hver Gang at være henviist til, uden Hensyn til Beholdningernes Størrelse, uden Hensyn til Conjuncturerne og Priiserne, at maatte gjøre saadanne Indkjøb. Jeg troer altsaa, at det kan forsvares, at der med Hensyn til dette Punkt ikke tages nogen Beslutning.

Wessely: Jeg kan naturligvis ikke være enig i de Bemærkninger, som den meget ærede Ordfører har fremsat. Jeg troer, at der er en virkelig Forskel imellem en Reservefond og Activer. Jeg kan ikke see, at den Evedeling, som den ærede Ordfører vilde gjøre med Hensyn til en Reservefond, saaledes at een Deel skulde være til Afbenyttelse under extraordinære Forhold og en anden til Afbenyttelse under ordinære Forhold, holder Stik. Jeg kan ikke see den allermindeste Forskel imellem denne sidste Deel og Activer. Nu er det bemærket, at vi have Activer og en Reservefond, og jeg vil derfor spørge, hvorfor disse Obligationer, som tidligere ere indkjøbte for at anvendes til